

ме Речка", який воно тут і призначається.

Добре — Ви ніколи не належали ні до якої партії. Я то мимимаса. Чим улюб'яєтесь собі. Ваше поводження з Др. вим. Ваш лист до мене дає мені таке об'яснене — воно приходить і мені у слову, коли в Ваш лист першого листа.

От що Ви мені пишете: „Я позволив собі висловити деякі чвари про пок. Др. та се було тільки ^{акі} ~~акі~~ в інтересі якоїсь партії, акі з приватної злоби, але завжди відповідаю моментальному моєму розумінню фактів і багаччо говоримо по правді те, що скамо і розумію.“

Ніг Вашим таким моментальним розумінням Ви і пишете про те, чого добре не знаєте; моментально розуміюч не примушує Вас провіряти факти, на які Ви покликаєтесь, а то і зовсім не інтересується ними, аби вислови у Вашим писанькам в свободним матеріально гарно, до ладу і авторитетно.

То тому що Ви написали передмову до „Листів“, і по Вашому до мене листу, багу, що Ви докидаєте

не маєте обставин, виданих „Кобзар“, не знаєте
можливо коли і через що вийшли „Поезії Шевч“ і на їхню
небезпеку постробіли обвинувачення Др-ва.

Ви скажете, що у Передмові на прикрі місці
до вас Др-ва, а самі не поїмте, як це могло
встати, чим же то Др-в так ображається, що й
говорять про нього Теркезі Кі; мабуть не прочитали
і того, що надрукувала редакція „Зорі“, до якої ж
Ви належали і про яку Ви тепер говорите, що вона
надрукувала замітку про Др-ва „на основі тих
публікацій“.

Не так поступало Тов-ство „Січ“ у Відні: коли один
російський гість, бувши на одному засіданні М-ва
порад ви словили проти Др-ва пері на тих осно-
вах, присутні члени прямо вистали його з зали.

А тодік тут люди, ергоютавши пакосили надру-
ковати в одній турецькій газеті про Др-ва одним
поглядом на тій же ^{самий} основах, ^{то} так йому так
відповіли, що, мабуть в дурі він вже не зважував
писати таке.

Ну, а ви, дісталиши прикрі місці, погуляли образу

носьми віні в собі десятки літ і тепер народно
кровно мещете мені: „Я не читав брошури Черкез
і йому подібних, не знаю“. Але це не може бути,
щоб ви не читали, що було надруковано в „Ворі“
на основі? І нікого не зробили для того, щоб за-
ступились за Др-ва і при тому розривав з
Др-вом не ділими, „бо не бажав свого, вивив у його
великий розум і його прихильність, бажав їм за
його вказівками; я волив терпіти неасимфетні
закиди, ста до кору, б в тих темних часах не ба-
чив нікого кшого, а то б міг бути мені проводки-
ком для виробленя мого світошару.“

Тот такою користнара для вас мовишу,
ви оддали на пошалу „Ворі“, а тепер оддаєте віні
на всеюдесе пострашенне!

У Вашому листі ви іронично дякуєте мені
за одвертість, з якою я заявив, що не віду Ва-
шим словам.

Я візьму Вашу передмову до „вистав“, Вам лист
лист до мене, скористуюсь науками позитивної
челл методом і попрошу Вас самим сказати мені

Яким словом і чому віршити мені. Тим самим
Я напевно покажу Вам, яку силу має на Вас
моментальне прозріння ураження.

Передмова Лист до мене.

1) Шлях, виданий під гріб- «Я далекий від того, щоб
мого Др. зробити заборонені видання у вигляді сай-
неними товарами, а у такім вип і нічого не варити”-
разі друкувати і стерео-
типовати його нема цілі”.

2) „Для історика мені - 2) ... Та все таки вважаю
фрагменти і спеціально роз- ті листи важливими і ці-
вого Галичини вони (Листи) кавими (і цікавими?)
до Вас) мало і цікаві” документами для історії
нашого роду.”

Висловити так: Для історика вони мало і цікаві,
а для історії і вони і цікаві.

3) Та дайте цікавіші мені - 3) Ви помиляєтесь, доко-
сти для характернішими рідомі мені, що я вживаю
самого Др-ва, його логіч - тому якийсь епізод у нь-
ого роду, що й мовою водиться з і мною”
рука в руку з безвольним
своїм у моводженні з людьми.”

Тут мов би то я справді помилилась, бо до-
коряю Вам, що Ви закинули йому якійсь епізо-
ди у поводженні з Вами. Ви закинули йому епізо-
ди у поводженні з молодими в'язнями. Це ще ліжте.

Поширка моя може бути оправдана тільки
тим, що я почитала Вас мудрим та ще й освітленим.

Про лист до Києва, Ви, нагородивши його титлу-
лом сердечності, та урядовим і т. п. каžete:

Передмова

Лист до мене.

4/ „Невже per meritum 4/ „Що я думаю про його
того листу не довісім та - відносини до подішквої
ке сивоке, як його верне к. Гр. може бути невірно,
сформа. Відносини до к. Гр. в скільки я свого дракми
історик мусить оцінювати недокладно.”

не довісім так, як оцінював

сам Др-в, досить славагу.....

І тут же доводете своїм чимтатом довісім доклада-
но про відносини Др-ва до к. Гр., говорите про те, що
Др-в не винуватив обіцуючи Гр-наму видавати „Вро-
пейське Ревае” еворете про видання „Кобзаря”. А про „Рис”
Ви говорите вже довісім з великим авторитетом,
яким ба Вами призначається молодим поколінням
і до якого вони натурально прислухаються.

Передмова

Лист.

„Вбожество матеріалу, „Що до їх (Пол. Ніс) варто-
 монотонності коментару, стити, я не берусь судити,
 при чім не обходивсь без ~~а~~ те що вони в Тамбові;
 двічі намагаючись, усе що ~~ати~~ в Україні не зробили
 було ~~суб'єктивним~~ контра- ~~стним~~ епокою в історії, якого
 стити...”

надіємсь ніс, „Історія
 Нівсень України. Народ” се жа-
 ко це факт, надійний зразок
 вався сам Др. в.”

Що до вартості їх (Пол. Ніс) Ви не беретесь
 судити, а про те судите і досить гостро.

Др-в факт вався Вам на те, що у Тамбові ні ~~ви~~
~~ати~~
 (ніс) менший не днів навіть ва малу мадрюко-
вати оповіщення, про їх виступ у світ.....

Було це страшно іудейська, було це через оче-
 видність двічної наукової невартосці праці, це
 Вам краше знати. Правдивий історик, може,
 колись і оберне наше увагу. Милби Ви дарма
 покликатесь на критичну рецензію Нісень ~~на~~ Сушко-
~~ва~~ ~~ва~~ - і дістанете цю рецензію і прочитайте жа-

кий присуд Сумцови на его прагю: „при вѣдѣн-
апропологический превенциентъ сборникъ Др-ва
шведскъ крупное научное издание; ценной сто-
ной представляется, общие нѣсенъ (у васъ стоить)
вобщество материалу) 15⁴ нѣтъ конда 105 впервые
изданы, встанбнвд вздлмв нѣтъ мало издвостствѣ
старвѣ сборникв. При распродомени нѣсенъ,
драбнвнвд нѣсенв вздлмвнв. Може поавзова-
ся также историческим комментариемъ, толь-
ко помнѣ, что въ дмнѣ комментаріѣ объектив-
ная критика нарушается, пристрастиемъ.“

Отъ такъ то! „Вобщество материалу“ в усяким
разі нема. А що до „пристрастїѣ“, то, може, ко-
мисъ видъ видѣсѣ, що самъ Сумцовъ нѣмъ сокрїмв!

Може, таквѣ, на стане комисъ час, що люди
скажутъ добре слово про Кош. Ніс і взагалі про
прагю ванаднѣ коронного і Ціркного друкованя
Др-ва, а до того моменту, што ѣ свѣстїѣ дра-
боронїлнн Вамъ „критикованн“ Др-ва?

Кїмъкаю Вамъ знову вавірєвнєм, що намннмо
того, що мннн не можемо бѣло промовратї на

скому Университету. В 1878 по 1890 г. был
также директором русской филологической
семинарии (у святой Феклы).

Добродюш. Франку